

FÁBIÁN TIBOR

Béláék varázsa

Megjöttek Béláék. Vártuk őket. Aztán, amikor már itt vannak, onnantól azt várjuk, mikor mennek el. Béláékban ugyanis az a jó, amikor még messze vannak, biztonságos távolságban, és mi bizakodva, óvatos optimizmussal várhatjuk őket. A várakozás öröme belengi a mindennapokat. Még két hét, még tíz nap, már csak egy. Vajon milyen lesz, amikor itt lesznek Béláék? Aztán, amikor itt vannak, egyik percről a másikra, hirtelen eltűnik ez az izgalommal teli várakozás. A Béláékra várás varázsa. Rájövünk, hogy jobb volt várni rájuk, mint velük lenni. Innentől valami finom, kifelé nem mutatott belső malmozásban élünk: vajon mikor mennek már el ezek a Béláék? A Béláékkal való kapcsolatunk tehát elsősorban a várakozáson alapul. És a biztonságos távolságon. Egész évben várjuk őket, aztán ha már itt vannak, alig bírjuk kivárni, hogy elteljék az a néhány együtt töltött nap. Ez a szép Béláékban. Hogy jönnek és elmennek. Nincs is ennél szebb. Azt hiszem, ezt Béláék is tudják, legalábbis sejtik. Merthogy időnként, türelmében megingó házigazdaként, sejtetni engedjük.

Amikor megérkeznek Béláék, bátortalan üdvözlésre nyílik a szám. A következő pillanatban gyorsan be is csukom, mert tudom, innentől kezdve nekem a lelkes vendéglátó szerepe jut. Aki némán hajlong, előhossa a vendégek által kért dolgokat és lelkesen bólogat. Többre nincs lehetőség, mert innentől kezdve Béláék elfoglalják féltett otthonunkat, be- és lelakják. Ők beszélnek. Még inkább Béláné. Különleges tulajdonság, hogy hozzánk intézett kérdését rögvest, egyazon levegővétellel meg is válaszolja. Aztán újra kérdez, és miközben én tűnődve, óvatoskodva, fontolgatva válaszra nyitnám a számat, ő már messze jár, már egészen más kérdések özönét zúdítja reánk. Hamar feladjuk. Hadd mondja a magáét! Mert a legszebb az, amikor Béláné monológját hallgatjuk. Ilyenkor az ember előrelátóan elhelyezkedik a kényelmes karosszékben és csak arra figyel, hogy szabályos időközönként bólogasson és mosolyra csikorgassa a fogait. Mosoly és bólíntás, valahogy úgy, mint a régi NDK-s kiskutyák tették a Trabantok hátsó ablakában. Ezzel a módszerrel viszonylag hosszú időt túlél az ember Béláné társaságában. Béla is beleszól időnként a társalgásba. Vele leginkább úgy szoktam beszélgetni, hogy valami unalmasnak látszó férfitemás ürüggyel – autó, barkácsolás, focihírek, politika – félrevonom, amíg Béláné a mosdóba vonul, és

FÁBIÁN TIBOR (1974, Nagyvárad) református lelkész, újságíró, publicista. Dolgozott egyházi és világi, nyomtatott és rádiós médiában. Rövidprózai romániai és magyarországi irodalmi lapokban jelentek meg. Jelenleg a Magyar Nemzetben és a Képmásban publikál. Három kötete látott napvilágot: interjúk, publicisztikák.

persze onnan is mondja a magáét. Kivéve, ha gyanút fog és nyomunkba ered és persze, hogy visszaveszi a verbális uralmat felettünk.

Mondhatom, a barátságunk magasabb fokozatba lépett, amióta Béláékat Bélukával áldotta meg az Úr. Béluka korán ráérezett, hogy Béláné kompenzálni akarja személyében saját elveszett gyermekkorának sérelmeit. Anyja egykori hibáit. A szeretet hiányát. Percenként elhangzik ugyan, hogy Béluka ne csináld ezt és ne csináld azt, de Béluka kaján vigyorral az arcán azt csinálja, amit ő akar. Amióta Béluka van, azóta egyszerűsödött Béláné kommunikációja. Kizárólag Bélukáról szól. Béluka a jó fiú, Béluka az okos, Béluka ezt is tudja és azt is. Béluka persze tudja, hogy róla van szó, minden szem őt követi, minden száj őt dicséri. Ennek megfelelően teljes lelki nyugalommal szedi szét a szobát és megy az idegeinkre. Amikor Béláné kétségbeesetten igyekszik elvonszolni kisfiát valami szétszedett, széttört vagy széttrancsírozott dolog mellől, Béluka magabiztos üvöltéssel válaszol, mert tudja, ez mindig bejön. És be is jön. Anyuka, azaz Béláné elolvad, meghatódik és Béluka újra zöld lámpát kap a következő kisfiús gazemberséghez.

Béluka olyan, mint egy serény svábbogár. Ha nincs mellette őrző-védő szülő, rokon vagy keresztszülő, hajlamos eltűnni a szem elől. Ezért voltaképpen Béláék kénytelenek voltak megalapítani a Bélukát őrző-védő családi egyesületüket. Béluka elsősorban a szüleivel játszik. Az unokatestvérei ugyanis nem bírják elviselni az üvöltését. A szomszéd gyerekeket el is gypálja, ha valami nem tetszik, így mostanság, ha Béluka megjelenik az utcán, pánikszerűen záródnak az ajtók, és még az hallatszik, hogy az elborzadt anyukák, biztos, ami biztos, kettőt fordítanak a záron, a kutyák pedig panaszos üvöltéssel rohannak a kuckójukba. Hirtelen kihal az utca, még a fagyis kocsifőré is beletapos a fékbe és inkább megkerüli a falut, mint hogy bejöjjön ide. Béluka most bemászik a szülei autójába, a szélvédő elé felteszi a bilijét, mintha csak jelezni szeretné, hogy ez itt az ő birodalma, és anyagi nyugalommal felhangosítja a zenét. Béla erre elharap egy szitkozódást és odamegy rendet csinálni. Béluka vinnyog, üvölt, visít, mint akit nyúznak. Béla megadóan legyint és hátat fordít egyetlen fiának, jobb úgy tenni ilyenkor, mintha észre sem venné, mivel foglalkozik.

A tengeren Béluka a strand ura. Itt már nem csak a család, de a környéken napozó külföldiek is őt nézik, őt hallgatják. Messzire hallatszik a félpercenként felhangzó Béluka-kiáltás. Béluka ugyanis folyton szökésben van. Ha pedig elkapják, akkor felhangzik a parton a jellegzetes bélukás üvöltés. Ezért aztán mindig tátott szájjal csodáljuk azokat a bátor egyéneket, akik Bélukáék közelében terítik le a napozótörülközőt. Nem tudják, mit cseleksznek, gondoljuk. Aztán már csak kaján vigyorral figyeljük, hogyan reagálnak egy-egy hamarosan bekövetkező Béluka-üvöltésre, ami minden nyelven ugyanazt jelenti. Ha Béluka hallgat, akkor Béláné mondja. Nekünk viszonylag könnyű dolgunk van, mert hallgathatunk, másra nem osztanak lapot, vagy pedig szemmel verhetjük a nyüzsgő gyermekeket. Béluka élete a

tengeren csupa veszély. Béláné naponta tízszer menti ki a veszélyes hullámok közeléből. Anyuka visítása miatt már a második napon a gyermek is üvölt, ha a vízbe viszik. Így a fürdőzés jobbára abból áll, hogy Béláné a bokáig érő vízből kérleli Bélukát: Béluka, gyere be a vízbe! Béluka üvölt. Béláné megismétli a felszólítást, Béluka pedig az üvöltést. Így telik el egy óra, közben kiürül a part körülöttünk.

Egy idő után azt vesszük magunkon észre, hogy szórakoztat minket Béláék jelenléte. Olyan ez, mint egy szappanopera újabb és újabb fejezete. Sőt, ha nem jönnek a partra, már telefonon érdeklődünk: hol vagytok? Ilyenkor általában az a válasz, hogy Béluka alszik, a többiek pedig jobb híján arról beszélnek, pardon: suttognak, hogy ez a Béluka, a szentem milyen édes, amikor alszik. Aztán Béluka kinyitja a szemét, közvetlen utána kinyitja a száját is, és indul a műsor. Mi pedig hátradőlünk és könnyünk fakadtáig nevetünk. Bélán, Bélánén és Bélukán.